

talenhed en noget vid Tumbleplads. Men efterhaanden som han var kommen ind paa en nærmere Omtale af Nutidskirkens Stilling, og især da han kom til at berøre Tidens forskellige stridende Strømninger indenfor Kirken, var hans Tone bleven mindre rolig, hans Sprog langt mindre behersket. Nu bøjede han sig endog helt fremover mod sin Kapellan og sagde med kraftigt Eftertryk:

„Hvad jeg altsaa, Hr. Pastor Hansted, i denne Sammenhæng særligt og alvorligt har ønsket at sige Dem, er i faa Ord dette: Det er ikke alene Præstens Ret men hans hellige og ubrydelige Pligt overfor den Herre, som han tjener, og hvis Rige her paa Jorden han under Ansvar forvalter jeg siger, det er Præstens uafviselige Pligt ved enhver Lejlighed at hævde Kirkens ubetingede Myndighed. Det skønne gamle patriarkalske Forhold, der forhen bestod mellem Sjølehyrden og Menigheden er — desværre! — snart en Saga blot. Og hvis er Skylden? Hvem er det, der nu i Aaringer systematisk har undergravet Kirkens Avtoritet og nedbrudt Folkets nedarvede Respekt for dets guddommeligt indsatte Lærere? Er det de saakaldte Fritænkere? De aabenbare, frække Gudsfor nægttere? Saaledes siges der vel. Men tro det ikke! Nej, det er inden for Kirkens egne Rammer, at Fordærvelsen har fundet Næring. Det er disse ulykkesvangre Strømninger, der under Navn af Friheds- og Lighedsbestræbelser er stegne op fra Folkedybet og som nu har fundet Vej ogsaa til Kirkens hellige Haller . . . og ikke alene ved enkelte ungdommelige Brushoveder, men — desværre! — i den sidste Tid endog ved Kirkens højeste Tillidsmænd. Jeg behøver vist ikke at forklare mig nærmere. De veed sikkert, hvortil jeg her sigter . . . Men hvorledes skal dette ende? Er det ikke at tage selve Antikristen, Verdens gamle Oprørsaad, i sin Sold? Hvad er vel disse saakaldte Grundtvigianere med deres Vennemøder og